

at kunne omtale denne Sag, da jeg ikke befrægter noget som helst Skaar hverken i Fornøielse eller Indtagter ved hvilken som helst Forandring, som man maatte kunne vedtage med Hensyn til de bestaaende Jagtforhold. Jeg taler altsaa her nærmest om Sagen med Hensyn til de Principer, der ligge til Grund for Lovudkastet, eller som burde ligge til Grund derfor og med Hensyn til de Følger, som dets Antagelse kunde have for Fremtiden. Det er derfor, at jeg i mit Votum har tilladt mig at lægge betydelig Vægt paa de i § 1 indeholdte Bestemmelser om en tvungen Afløsning af Jagtretten. Selve Jagtens Frigivelse troer jeg for Diebliffet vilde medføre betydelige Forandringer og for Mange indgribende Tab i deres Rettigheder og tildeels Indtagter, hvorfor jeg føler mig overbevist om, at Virkningerne af en saadan Frigivelse af Jagten inden mange Aar atter vilde udjevne sig og forsvinde, idet Jagten lidt efter lidt vil komme i Hænderne paa de virkelige Jagtliebhave, som mod en billig Godtgørelse vilde kunne erhverve sig Jagtretten hos vedkommende til den Tid Berettigede. Det Indgreb derimod, der skeer i Lovgivningsprincipet ved her at optage en tvungen Afløsning, forekommer mig ligesaa betænkelig i sine Følger for Fremtiden, som selve Jagtrettens Frigivelse forekommer mig i Virkeligheden mindre vigtig. Vi have idag, og tidligere ofte, hørt det anføre som en anbefaling eller Undskyldning for at foretage Indgreb i denne Retning, at man tidligere ved andre Leiligheder, hvor der maaskee ikke havde været saa megen Anledning dertil, har gjort Indgreb i Rettigheder, og at man derfor ikke turde have Betænkelse ved ogsaa nu her at gribe ind. Dette Argument, skøndt jeg ikke kan anerkende dets Gyldighed, har betydelig Vægt og vil vist gjøre sig gjældende ved kommende Leiligheder. Hovedhensigten med mit Forslag til Thinget, at opstaae Emanationen af en Lov om Jagtretten til en, som jeg forventer og haaber, snart forestaaende Tid, er den, at efterat man er kommen overeens om at frigive Jagten, da at redde Principet, som synes mig at være bragt i Fare ved den tvungne Afløsning, der indeholdes i Bestemmelserne i det foreliggende Lovforslag. Jeg troer ved denne Leilighed at

burde gjøre Forsamlingen opmærksom paa, at man ved at lade den tvungne Jagt-Afløsning bortfalde ikke alene redder Principet, men med det Samme befrier sig for en meget vanskelig Anvendelse af dette Princip i alle forekommende Tilfælde, idet jeg troer, at det fra alle Sider er tilfulde anerkendt, hvor usuldkomment et Maskineri — som det paa andre Steder er kaldt — dette Afløsnings-Apparat maa ansees for at være. Det er med disse Anskuelse, jeg har tilladt mig at discentiere i Comiteen med Hensyn til den Indstilling, der foreligger Thinget, og det er med disse Anskuelse, snarere bestyrkede end svækkede ved de idag stedsfundne Forhandlinger, at jeg tillader mig atter at anbefale til det ærede Thing, at man vil lade det foreliggende Lovudkastets Bestemmelser beroe, indtil Regeringen, som jeg haaber og venter, i næste Rigsdags-Sesstion kan forelægge et Udskast, der maatte betrygge hvad der ved dette Lovudkast er søgt, og vistnok ogsaa vil blive betrygget uden at bringe Principet i Fare, som jeg anseer for langt vigtigere end selve Jagtretten.

Formanden: Maatte jeg gjøre den Bemærkning, at naar den ærede Landstingsmands Forslag gaaer ud paa, at Loven sættes i Bero, saa er det vel det Samme, som ikke at vedtage Lovforslaget.

Ørholm: Ja, det er min Mening.

Glensborg: Som Medlem af det i denne Sag nedsatte Udvalg har jeg tilladt mig i Betænkningen for mit Vedkommende specielt at bemærke, at jeg ikke anseer den Hovedgrundsaetning, hvorfra Udskastet er gaaet ud, for rigtig og at jeg i en vis Retning endogsaa nærer stor Tvivl om dens gavnlige Indflydelse. Deels paa Grund heraf og deels paa Grund af den Stilling, jeg ved Sagens tidligere Behandling er traadt i til denne Sag her i Thinget, maa jeg anmode det ærede Thing om at tillade mig, førend vi gaae over til den endelige Afstemning, at fremsætte nogle enkelte Øtringer om denne Sag. Hvad jeg har stræbt at virke for, var, at Jordbrugerne skulde faae Ret til at holde Biltet borte fra deres Marker, det være sig nu enten ved at tilstaae dem Ret til at afløse Jagten, eller Ret til at sælge Biltet imod at aflevere det til Jagteieren. Fundamentet for